

би його привести, а хто-ж би то посмів його зачепити? Він, кажуть, кого хоче, то в камінь оберне, або в скотину яку-небудь. Страшна в його сила. Кажуть, що вовки до нього приходять та руку йому лижуть, мов пси... Не ражу тобі з ним сходитися, на очі йому лізти". „Ну спасибі тобі за добру раду, чоловіче, здоров будь! Мені самому з таким чортом стрінутися ніяково. Либонь не відважуся в сей бік до схід сонця. Ти, будь ласка, покажи иншу ліпшу дорогу".

Тоді сердега став мені розповідати, що є по тім боці ліса, а що по тім, та по всіх селах пана Овруцького снуються шпиги, дуже ласі на прокожих, бо пан за кожного пійманого козака по золотому дає.

— На що-ж ти йому таке говорив?

— А так. Коли-б дізналися, що я був у його, взяли-б сердегу на допит, куди й що — а він міг би проговоритися, що я поїхав до балки. А так скаже, що я поїхав на південь або на північ, то туди й погоня буде...

А коли-б Господь допоміг до того характерника добратися, тоді ми й безпечні.

— Воно справді хитро ти обдумав.

— Полісовщик лісник попрощався зо мною та ще й паляницю дав на дорогу. Ось тобі, Карпе, половина...

Козаки були голодні, тому палянницю з'їли в мить.

За весь той час не вгазили з коней. Коні поскубали траву й рушили далі.

Уже вечеріло, коли побачили перед собою велику гущу дерев і кущів. Не було ніякої доріжки, лишень незамітна стежка. Іхали один за другим. Вїздили в глибоке провалля. По боках, що раз вище, піднімалнся стінн, порослі кущами й високим деревом. А далі провалля розширювалося, й козаки могли вже їхати побіч себе.

— Знаєш що, Карпе, нам би говорити тепер голосно хрещеною мовою, а то, чого доброго, старий хрін сидить де за кущем та ще кулю пошле на привітання...